

Dilek Yardımcı

hayal

sözleşmesi

tudem

hayal sözleşmesi

Dilek Yardımcı

HAYAL SÖZLEŞMESİ

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilek Yardımcı

KAPAK RESMİ: Deniz Üçbaşaran

EDİTÖR: Burhan Düzçay

SON OKUMA: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2017 (3000 adet)

ISBN: 978-605-9493-71-0

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

hayal sözleşmesi

Dilek Yardımcı

 tudem

Dilek Yardımcı

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türkçe öğretmenliği bölümünden mezun olmuştur. Fotoğraftaki sevinli görüntü aldatıcıdır çünkü kendisi ileri derecede hastadır ve çocuklar için oldukça tehlikeli (!) olan “KOB” virüsü (kitap okuma bağımlılığı) taşımaktadır. Öğretmenlik hayatı boyunca zavallı öğrencilerine bu virüsü

ulaştırmaya çalışmış, çoğunlukla da başarılı olmuştur ama onun çok sinsi bir planı daha vardır: Bütün çocuklara okuma virüsü ulaştırmak ve onları kitap okumadan duramayacak hale getirmek. Yolunun zorlu ve uzun olduğunun farkındadır ve o günleri iple çekmektedir.

İçindekiler

Yolculuk	9
Beni Baştan Yarat	28
Ah Beşiktaş	61
Teşekkür Ne Demek	94
Teknoloji Devi	128
O Buraya Gelecek	157
Karne Zamanı	185
Buluşma	202

OKURA SESLENİŐ

Sen Şimdi kuruldun koltuğuna, rahat rahat okuyacaksın. Yok öyle! Baştan anlaŐalım, hayat hikâye-me saygı duy! Gülmen gereken yerlerde gül ama sakın anlatılanları küçümseme! Aralarda kendini kötü hissedebilirsin, bu seni korkutmasın. Film izler gibi yayılma arkana. Aradaki sanatsal cümleleri gör. Bu, öğretmeninin önerdiği bir kitapsa dudak bükme! Kendin keŐfettiysen sende ıŐık var demektir. Haa, öyle macera da arama bende! Yaşam öykümü sen eğlenesin diye bilgisayar oyunlarına çeviremem. Bu önemli uyarılardan sonra hazırsın demektir. Kendini beđenmiŐ bir yazar gibi görünebilirim. Bu hiç umurumda değil. Ama madem yollarımız keŐiŐti, birbirimize katlanacağız!

YOLCULUK

Babamın “araba hazır” sesiyle başladı telaşımız. Sonrasında annem, babam ve ben arabamızla çıktık yola. Yıllar önce ayrıldığımız İstanbul’a; Kız Kulesi’nin, martıların, çocukluğumun şehrine arkadaşlarımla buluşmaya gidiyoruz. Bu buluşma basit bir buluşma değil. İçinde sabır, hırs, fedakârlık, hayatımıza yön veren bir anlaşma ve size anlatmam gereken hikâyeler var. Her ânımızı yazdım, her yaptığımızı. Günü gününe, hiç üşenmeden...

On yıl önce, bir Türkçe dersinde başladı her şey. Sık sık değişik uygulamalar yaptırarak bizi şaşırtan öğretmenimiz, yine yapacağını yapmış; dersin bitimine beş dakika kala, ertesi günkü ders için bizden ikiye zarf istemişti. Anlaşılan mektup yazacaktık.

“İyi de Twitter, Facebook, Whatsapp, Instagram varken bu ilkel yöntem de neyin nesi? Oldu olacak, *Bak Postacı Geliyor* şarkısını da öğretsin!” dedi Arda.

“Kime yazacağız?” diye atladı Seda!

Biz cep telefonu kuşağıydık. Kâğıt, kalem hele zarfla ne işimiz olurdu? Bizim mektuptan anladığımız, sınıflar arasında gidip gelen, aşk itirafı taşıyan buruşuk kâğıtlardı; onları da genelde iki tost, üç hamburger karşılığında Neşe götürürdü.

Ertesi gün hepimizin önünde ikişer zarf vardı. Merak içinde öğretmenimizi beklerken birbirimizin suratına bön bön baktık! Kime yazacaktık, ne yazacaktık? Tam bunları düşünürken öğretmenimiz çıkageldi. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Çünkü olayı düşünmekten kafam patlamıştı. Öğretmenin açıklaması hepimizi rahatlattı. Birilerine mektup yazmayacaktık. Acaba bağış mı yapacaktık? En son Fiziksel Engelliler Vakfı için bağışta bulunmuştuk. Çünkü ders yine Türkçeydi ve öğretmenimiz o haftayı İyilik Haftası ilan etmişti. O haftada Neşe mektubumu bedavaya götürmüştü. Büyük ihtimalle bu, onun o güne dek yaptığı tek iyilikti. Hasan hiç kopya çekmemiş, Engin yaşlı bir teyzeyi karşından karşıya geçirmişti. Bengisu bir hafta boyunca odasını dağıtmamıştı, sınıfımızın haylazı Ender de hepimize bir iyilik yapıp üç gün okula gelmemişti. Keşke bu haftaların sayısı daha çok olsaydı!

Öğretmenimiz meraklı bakışlarımızın oluşturduğu zevkle, öylece bize bakıyordu. Bu bakışmalar daha ne kadar devam edecek derken en sonunda Neşe dayanamayıp söyledi:

“Öğretmenim, sabahleyin kahvaltı yapmadım, biraz daha beklersek ben bu zarfları yerim.”

Hepimiz gülmeye başladık. Öğretmenimiz gayet sakin bir biçimde, “Merak etmeyin, bu zarflarla ne yapacağımızı açıklayacağım ama önce bir şey görmenizi istiyorum,” dedi. Bilgisayarını ayarladı, fotoğrafı tahtaya yansıttı. Yüzümüze anlamlı anlamlı baktı, sonrasında da ekledi: “Bu fotoğrafın altına ne yazdınız? On dakikanız var. Bekliyorum!”

Fotoğraf: Necmiye Orta

Keyif alarak yazdık. Sonra yazdıklarımızı paylaşmamızı istedi. Biz de zevkle paylaştık:

Bengisu: “Bir sonraki hayalim, Everest’e tırmanmak.”

Seda: “Bana normal kedi diyen gözlük taksın.”

Ender: “Uçlarda yaşıyorum abi, yerler bana dar geliyor.”

Berra: “Ne zaman yalnız kalmak istesem buraya gelirim.”

Hasan: “Nalan gelmeden buradan inmem! Söyleyin gelsin, yoksa atarım kendimi!”

Arda: “İşsizim abi, açım! Bir iş istiyorum!”

Buna benzer bir sürü cevap bizi epey eğlendirdi. Sonra öğretmenimiz hedefine ulaşmış olmanın rahatlığıyla konuşmasına devam etti:

“Bu kedi sıradan bir kedi değil, farklı. Düşünsenize, kapı koluna çıkmış kaç kedi görebilirsiniz ki şu dünyada! Yaşamın farklı yönlerini görüyor; oturmuyor, merak ediyor, deniyor.”

Neşe iki kolunu da çaresizce açıp sordu:

“Ne yapalım öğretmenim, arabaların kapı kollarına mı çıkalım?”

Öğretmen sitemli sözlerle Neşe’ye yanıt verdi:

“Bundan çıkardığın ana fikir bu mu yavrum?”

Hasan konuşmalara dahil oldu:

“Bizden bu kedi gibi olmamızı mı istiyorsunuz? Şahsen benim yükseklik korkum var!”

Öğretmenimiz konuşmasına devam etti:

“Yaşam kaygısı duymanızı, sıradan olmanın sizi korkutmasını istiyorum. Yaşadığınız her ânı anlamlı hale getirmekten bahsediyorum. İşte bu nedenledir ki bugün sizinle bir sözleşme yapacağız çocuklar. Size birazdan iki kâğıt vereceğim, o kâğıtta ne yapacağınız yazıyor. İki kâğıda da aynı şeyi yazacaksınız.”

Arka sıralardan Mert’in sesi duyuldu:

“Öğretmenim, bir tane yazıp diğerini fotokopi çeksek olmaz mı?”

“Hayır, ikisini de burada, gözümün önünde yazacak, zarfları da burada kapatacaksınız!”

Neler oluyordu, gizli bir şeyler mi yapılıyordu? Neden zarfları hemen kapatmak zorundaydık? Tam oflayıp puflamaya başlamıştık ki sihirli sözcükler öğretmenin ağzından çıkıverdi:

“*Hayal Sözleşmesi* yapacağız. Hayallerinizi yazacaksınız.”

Bu muydu yani? “Oleeey!” diye sevindi Mehmetcan, sonra da büyük bir keyifle ekledi: “Hayallerimizi yazıp ailemize göndereceğiz; onlar da gerçekleştirecek, değil mi öğretmenim? Sözleşme iyi oldu, yoksa bizimkiler beni dikkate almıyor. Valla ben ne zamandır bir cep telefonu ve tablet istiyorum.”

“Elbette, yavrum! Siz hayallerinizi yazacaksınız, biz de Alaaddin’in sihirli lambasından çıkan cin gibi gerçekleştire-

ceğiz bunları. Dileyin benden ne derseniz! Hepiniz böyle olmasını istersiniz değil mi? Ama maalesef öyle olmayacak. Birazdan yazacağınız her şeyi kendiniz gerçekleştireceksiniz. Alın terinizle, emek harcayarak, kafa patlatarak... 8. sınıfa geldiniz, birçoğunuzun doğru dürüst hedefi yok. Hedefler, hayallerle olur. Bizden önceki insanlar bugünkü uygar topluma erişmenin temellerini hayallerle attılar; önce hayal kurdular, sonra bunları gerçeğe dönüştürdüler. Şimdi sıra sizde. Dağıttığım kâğıtlarda iki başlık var:

1. Gerçekleşmesini istediğim yakın hayallerim (önümüzdeki beş altı ay)
2. Gerçekleşmesini istediğim uzak hayallerim (gelecek)

İlk olarak sizden hayallerinizi yazmanızı istiyorum, sonra ne yapacağınızı anlatacağım.”

Önce birbirimizin suratına baktık, ne varsa artık suratımızda! Ne yapacağını bilememenin verdiği o şaşkınlık haliyle kâğıtlara baktık ardından. Aradan beş dakika geçmemişti ki Arda telaşla bağırdı:

“Öğretmenim, Hasan bana bakıyor, kopya çekiyor!”

Öğretmenimiz öfkeyle Hasan’a çıkıştı:

“Hasan pes! Bu kadar da olmaz oğlum! Arkadaşının hayallerini çalmaya utanmıyor musun? Bari burada kopya çekme!”

Hasan oldukça masum bir biçimde boynunu büktü:

“Alışkanlık olmuş öğretmenim, bakmadan duramıyorum. Yoksa bende hayal çok!”

Hasan’ın yanıtı hem bizi hem de öğretmenimizi gülümsetmişti. Sonrasında kâğıtlara gömülmüş, dakikaların nasıl

geçtiğini anlayamamıştık. Teneffüs zili çalmış, kimse yerinden kıpırdamamıştı. İkinci derste de devam etmiştik. Nihayet bittiğinde öğretmenimiz zarfları kapatmamızı istedi.

“Bu zarfların birini ben alacağım, bende kalacak. Siz gelip onları benden alıncaya kadar saklayacağım,” dedi.

Hasan’ın kafası karışmıştı, merakla sordu:

“Öğretmenim, evinizi bilmiyoruz ki nasıl alacağız?”

Ardından Neşe ekledi:

“Öğretmenim ben çoğu yerde saçmaladım, onları okumayacaksınız değil mi?”

Öğretmenimiz zarfları okumayacağını, on yıl boyunca saklayacağını; bu kâğıtlara yazdığımız yakın hayallerle değil, uzak hayallerle ilgileneceğini, onlardan hangilerini gerçekleştirebileceğimizi sabırsızlıkla bekleyeceğini belirtti. Sonra da mail adresini vereceğini ekledi. Bunun kendisi için çok önemli bir proje olduğunun, yıllarca bizim gibi bir sınıf aradığının, gerçekleşmesi halinde çok mutlu olacağını altını çizdi.

Bir süre ne diyeceğimizi bilemedik. Sessizliği Seda bozdu:

“İyi de öğretmenim, biz şimdi bile birbirimizle zor görüşüyoruz, yıllar sonra nasıl bir araya geleceğiz? Hem geldik diyelim, bakalım herkes hayallerini gerçekleştirebilecek mi?”

“Evet, zor bir şey olduğunu biliyorum, bazılarınıza imkânsız gibi de gelebilir. Ama düşünsenize çocuklar, neden olmasın? Yıllar sonra bir araya gelsek ve sizin de bu yazdıklarınızı gerçekleştirdiğinizi görsek güzel olmaz mı? Belki bu uygulama bir şeyleri başarmak adına size ilham verir. Hedefiniz olur, fena mı? Devir teknoloji devri. İnternet sayesinde ortaokul ve lise arkadaşlarımla çoğuna ulaştım. Bunu sizler de

yapabilirsiniz. Hepiniz on yıl sonra beni bulmaya çalışacak mısınız bilmiyorum ama ben bu sınıftaki pek çok çocuğun bunu başaracağını hissediyorum. İçinizde iki kişiyi iletişim sorumlusu olarak seçeceğim. Ve size bir tarih vereceğim. Günü geldiğinde de okulunuzun yanındaki tarihi mekânda buluşacağız. Yalnız, kural gereği son beş ya da altı yılınızda birbirinizle pek görüşmemeniz gerekiyor.”

Sınıftan, “Aaaa!” sesleri yükseldi. Arda, bundan cesaret alarak itiraz etti:

“Ama öğretmenim, bu çok saçma, neden birbirimizle görüşmüyoruz?”

Seda, Arda’ya yanıt verdi:

“Liseye gidince şimdiki gibi görüşeceğimizi mi sanıyorsunuz? Her birimiz başka yerlere savrulacağız.”

Seda’yı destekleyen öğretmenimiz Arda’ya döndü:

“Arkadaşın haklı Arda, eskisi gibi görüşmeyeceksiniz tabii. Ben birbirinizden kopmanızı istemiyorum ki. Etkinliğimizi biraz daha gizemli hale getirsek fena mı olur? Hem sürekli birbirinizle görüşürseniz, yaptıklarınızla ilgili konuşursanız buluşma günümüzün ne anlamı kalır. O gün geldiğinde birbirinizi özleyip özlemediğinizi, sözleşmeye yazdığınız hayallerinizi gerçekleştirip gerçekleştirmediğinizi hep birlikte görmek ne kadar güzel olur! Böyle bir fırsat kaç kişinin karşısına çıkar? Denemeye değer mi?”

Bu cümlelerden sonra zil çalmış, dersimiz bitmişti. Öğretmenimiz kafamızın içini bir sürü düşünceyle doldurmuş olmanın mutluluğuyla çıktı sınıftan. Arkasından bakarken Bengisu’yu gördüm. Bakışları hiç normal değildi. Aklına ilginç bir fikir geldiğinde gözlerini pörtletir, bir noktaya

sabitlenirdi. Kimse o sırada karşısında olmak istemezdi. Ama ne yazık ki ben karşıyındaydım. Neyse ki kahramanım Seda onu kuvvetli bir biçimde silkeledi de kedi bakışlarını üzerimden çekti. Hepimiz ona odaklandık. Ve ilk kelime ağzından çıktı:

“Buldum!”

Seda: “Neyi buldun Bengisu?”

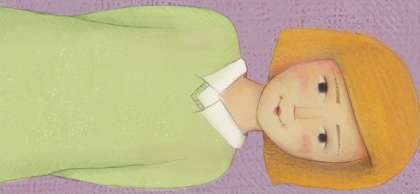
“Aradığım şeyi”

“Aradığın neydi?”

Egin atladı: “Kesin aklını arıyordur, bugün bir garip davranıyor çünkü.”

Hep beraber güldük. Zaten hep beraber yaptığımız en iyi iş; salak salak, gevrek gevrek gülmektir. Öğretmenimiz nasıl olmuş da bu projeyi bize vermişti, doğrusu anlayamamıştım. Sınıf olarak 8-B bizden daha iyiydi. (Bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de gerçek buydu.) Onca yıllık öğretmen, meslek hayatının belki de en önemli projesini bizimle heba edecekti. Sınıf öğretmenimiz olduğu için mi yapmıştı acaba! Ya da bizde kimsenin farkına varamadığı bir cevher mi vardı? Bir an için dalgınlığımdan sıyrılıp, “Hey millet, civitmayın da kız ne söylüyor bir dinleyelim!” diye ortaya atıldım. Ve başladı Bengisu anlatmaya:

“Arkadaşlar, hayallerimizi yazdık ya biz! Var mısınız bunun üzerinden bir oyun oynamaya? Yarın üçüncü ve dördüncü derslerimiz matematik. Öğretmenimiz raporlu. Ama bütün sınıf yarın okula gelsin. Zarflarınızı yanınıza almayı unutmayın. Kimse devamsızlık yapmasın. Size müthiş planımdan söz edeceğim.”

“Yakın ve uzak gelecekle ilgili hayallerinizi anlatan birer mektup yazın” projesi, hayalleri gerçekleştirmek amacına dönüşüyor.

Ve bir avuç çocuğun, hayallerinin peşinden oradan oraya sürüklenişini bazen kakhahalarla, bazen hüznle izliyorsunuz.

*Ne kadar yaşadığın değil,
hayata ne sığdırdığın önemli.
Durma, koş hayallerinin peşinden!
Hayaller değil midir bizi var eden?*

ISBN: 978-605-9493-71-0

9 786059 493710

www.tudem.com

